

4700.

Човек по план изтребва свойте братя,
Убийството е даже често чествано
И няма кой да каже по Земята:
„Нима подобно нещо е естествено!?“

Държавите подържат министерства,
Където се провежда обучение
Как с помощта на нечовешки зверства
Подготвя се човешкото падение.

Светът принуден е с това да свикне,
Като със висша форма на развитие
И висшата измама да проникне

Навред чрез бойните кръвопролития,
Които винаги със сила нова
Опазват в нас военната отрова.

4701.

С каквито имена и да наричате
Творците на науката ни днес,
Те всички са работните добичета
В колата на текущия прогрес.

Работят тихо, мъдро, без претенция
Да бъдат част от светския елит
Сред родната полуинтелигенция,
Използваща лъжата като щит.

Заради чалгата и футболистите
За тях не стига вестникарска площ,
Не са най-бързо бягащи по пистите,
Във бокса ударът им няма мощ.

Но без това, което са създали,
Отдавна бихме Богу дух предали.

4702.

Враждебен Космос ни отвред огражда,
Лъчи-убийци се прицелват в нас,
А ние сме обсебени от жажда
Към мимолетна някаква си власт.

Живот облагодетелства Земята,
Сред мъртвата вселенска пустота,
Но този скъп подарък на Съдбата
Пренасяме във жертва на Смъртта.

Изкуството добре да се убива
Превърнахме във важен идеал
На индивида и на колектива,
За който получава се медал.

Но трудно е да бъдат преброени,
До днес колцина са удостоени.

4703.

Братоубийствени войни се стичат
По глобуса и го обливат с кръв,
Свисти на Марс с неспирна злоба бичът
И с жертви храни неговата стръв.

„Убий врага!” се носи като песен,
Чрез него се подготвят още в мир,
На щиковете войнствени понесен
И преповтарян като ек безспир.

Така се раждат масовите нрави,
А ликът вражи си остава скрит
Със цел да се посочи и представи,
Щом час настъпи, за да е убит.

И всеки меча си за него точи,
Кого да е щом вождът им посочи.

4704.

Ахил е властвал над хиляда души,
А Мао Дзе Дун – над близо милиард,
Редейки над морета и над суши
Рекорд във управленския хазарт.

Рекордът не веднъж е атакуван
Обаче е до днес неподобрен
И в мамеща мечта преобразуван
С надежда да се сбъдне някой ден.

Навред на историческата сцена
Палачи и тирани се редят,
А милиард човешки е мишена,
Която да улучат търсят път.

Контролата е нависоко вдигната,
Но, бас държа, ще бъде тя достигната.

4705.

Водач прочут властта да те направи
Е лесно при съвременните нрави,
Нищожеството в теб да украси,
Да си това, което ти не си.

Пред теб глава да скланят мъдреците
И мъдрости да търсят, в тебе скрити,
Дечица малки със невинен взор
За теб да пеят в родния простор.

А агънцата със копнеж горещ
От теб очакват да ги изядеш
И щастие безмерно да намират

Ведно със теб да се фотографират,
Но като няма кой да се опълчи,
Човекът в теб съвсем ще се овълчи.

4706.

Лъжи огромни и превдоподобни
Със мощен исторически заряд
Изграждат паметниците надгробни
На нашия народ във този свят.

Отделният човечец ги съзира,
Но като цяло обществото – не
И като следва кървавата диря
Към тях върви, навело рамене.

Предават го министри и водачи,
Към смърт го тласка собствен парламент
Чрез назначени за целта палачи,
Очакващи удобния момент.

Във края наш народен и свбоден
Това е част от принцип непреходен.

4707.

*Българио, за тебе те умряха,
Едничка ти достойна бе за тях...*

(Иван Вазов)

Не беше родолюбието стока,
А бунт срещу съдбата ни безока

И българинът знаеше да мре
Врагът, когато трябваше да спре...

Сега е друго. Някаква зараза
Превърна любовта ни във омраза,

Отвътре завладял ни е врагът
И част е той от родната ни плът,

Щом се разпръсква младата ни челяд,
А избори бандитите печелят

На всичките ни правила напул
Ведно със родния башибозук

И виждам как година след година
Родината ни става Прародина.

4708.

Народното събрание копнее
От своя мил народ да се лиши,
Защото той му пречи да живее
И важните задачи да реши.

Все още тука има депутати,
Неуредили внуците с имот,
А разни журналистчета устати
Им вдигат шум за някакъв народ,

А той, не чувствайки, че е излишен,
Не се свени да ги безпокои
През целия мандат многогодишен
И трудно е да му се устои.

Във мир, война, сред зной или сред студ,
Той враг е на достойния им труд.

4709.

Откак фашизмът, после комунизмът,
Господстваха, така не се разбра
Как цялата международна измет
Сред наште политици се събра.

За кой ли грях наказва ни Съдбата,
Недоизкупен с робствата от нас
И вкара във Родината ни свята
Ламя триглава с ненаситна паст?

Макар различни да й са главите,
Те се отчитат в общия стомах
И чинно, с образ ангелски прикрити,
Се молят на Хрисос и на Аллах.

Една от тя на пост е и не спи,
Докато българинът страда и търпи.

4710.

Опитвал се е нявга дьо Мюсе
С въпрос в проблема ясност да внесе,

Дали корупцията повсеместна
От памтивека е в света известна

И е за нас естествена среда,
Но се уплашил и не казал „Да!“

А ние сме за „Да!“ и то с охота,
Корупцията ни крепи живота,

За нея жертваме душа и чест,
За да помага в общия прогрес,

Строй железници и магистрали,
Небостъргачи и топлоцентрали

И не един прочут милионер
Е днес „Заслужил корупционер“.

4711.

Отдавна свръхчовекът се рахожда
Из пълните с разруха векове,
Народите със митова опложда
И към разрухи нови ги зове.

Не иска и не може да съзижда,
В рушенето е неговата мощ,
Над злото и доброто той се вижда
С единствената цел, да бъде вожд.

За нас е трудно да го разпознаем,
Дали е истински или фалшив
И често с кървави сълзи се каем,

Но никой за това не ни е крив,
Особено щом той е всепризнат
На трона си със атомен заряд.

4712.

Живеем сред порой от новини!
Кой на кого какво зло бил направил
Обхожда бързо всичките страни
С потомците на Каин и на Авел.

Проникваме във частния живот
На проститутките и големците
Навред под праведния небосвод,
Където подвизават се парите.

И виждам как във този свят свещен
На сблъсъци, погроми и на свади
Безсилието е за теб и мен
Най-важната от всичките награди.

На сцената пред и зад кулиси
От нас в момента нищо не зависи.

4713.

Отдавна в ООН-ето заседават
Войната как да станела хуманна,
Те бомбардирането оправдават,
Отровите обаче – под възбрана.

Във списъци са мъдро подредени
Методи за убийствата на хора,
Едни измежду тях са позволени,
За другите ще се лежи в затвора.

Ощастливени вече са бойците,
С това те имат право да узнаят,
Да ли били са правилно убити

И по заслуга пада им се раят,
Където те навеки ще пребъдат,
А дяволи убийците ще съдят.

4714.

Мъглата в политиката е странна –
Отдолу рядка, горе се сгъстява,
През всичките сезони постоянна
И увенчана с неизменна слава.

Отглажда политици, политички,
До смърт родолюбиви, главно яшни
И гласовити като пойни птички,
Възпяващи бедите ни сегашни.

Тя като славеи ги програмира
Със цел щом заотварят си устата,
В ушите им звукът се изолира
И ропота не чуват на тълпата.

Така живеят си те замъглени,
Щастливи и самозадоволени.

4715.

За Христос не питам. Той е бял.
Но каква е расата Господня?
Като бял ли е самин живял
В своя рай, предишна преизподня?

От калта той всички сътворил,
Но различно ги е боядисал,
Във Сина духа си въплътил
И божествената своя мисъл.

Расите създаде като проблем
И оставил друг да го решава,
Твърдо вярвайки (но не съвсем)
Вярата, че ще ги примирява.

Може би, по примера човешки,
Боговете също правят грешки.

4716.

Успяла е да свикне съвестта
Със честите си тайни погребения
И все по-трудно се заема тя
Със своите поредни възкресения.

Да бъде войн, не ѝ достига мощ,
А всичките ѝ зъби са изкуствени
И всеки неин враг дебелокож
Към угризенията ѝ безчувствен е.

Ще я запишат за изчезващ вид
И място ще приготвят във музеите,
Като гризач – обществен паразит,
Отмиращ сред пазара на идеите.

И в този свят, забързан и огромен,
Ще стане тя литературен спомен.

4717.

В Родината си аз съм малцинство,
А партията ми – с единствен член;
Тук богомолец съм и божество,
За единоначалник отреден.

Не съм обвързан с петилетен план,
Свободно си блуждае моят ум,
Сам съм Евангелие и Коран,
Жених, невеста, девер, сват и кум.

Аз критикувам всичко с много жар,
Каквото падне, с ред или без ред,
Отричам Шекспир, Байрон и Ламар,
Защото съм взискателен естет.

Оглеждам се от моя нов Парнас,
Но виждам тука, че съм само аз.

4718.

На него цял магарешки товар
От стихове му бяха посветени,
Докато пълновластен господар
Бе над родени и над неродени.

От доста време е свален от власт
И както бе известно от по-рано,
Възпяваният всеки ден и час
От музите напуснат е „спонтанно”.

Естествено, не вярва той в това
И днешната си участ с гняв проклина,
Загдето някакви си същества
Отнеха му страната – златна мина.

А според него само той с любов
България да граби е готов.

4719.

Годините ми – лодки-скороходки,
Със гневен поглед взрени са във мен,
Доскоро бяха в календара кротки,
Сега е всяка с лик одушевен.

„Нас с дребно самолюбие напълни,
Надеждата ни в теб ти пропиля.
Отново мракът за да я погълне,
Щом огънят в душите ни изтля.

Победите ти над тълпите людски
Направиха те във града прочут,
Но с твоите победи лилипутски
Ти си остана вечен лилипут.”

Присъдата им е пределно ясна.
Но личността ми с тях не е сгласна.

4720.

„Истината – на командно дишане”,
Дядо Господ от небето пише ни,

„Аз безсилен съм да я спася,
А умре ли – да я възкреса.

Дяволът лъжата покровителства,
Негови са земните правителства,

Даже е възможно да реши
И от пенсия да ме лиши.”

Хората, във Истината влюбени,
Мислехме се вече за погубени,

Но от „горе” бе подаден знак,
Че без нея ще живеем пак,

Според сметнатите вероятности,
Без лишения и неприятности.

4721.

В страна далечна, свърхцивилизована,
И от науката си очарована
В религията за върховна жрица
Избират си невидима частица.

Едни прекланят се пред неутриното,
Във всепроникването ненадминато,
А други пред представители ярки
На всемогъщите първични кварки.

Удобството на този вид религии
Описано във ред научни книги е –
Те скрити са зад груповото име
И помежду си лесно заменими.

Но въпреки устройството отлично
Кръв вярата пои периодично.

4722,

Палача, който ѝ уби сина,
Случайно срещна в градската градина,
Сред множеството тя не го позна,
С детето си той мина и отмина.

Синът ѝ важен гроб бе осквернил,
Над него бе написал скверна мисъл
И след като вината му разкрил,
Съдът присъда смъртна бе предписал.

Палачът прати го на Онзи свят
Веднага без излишно да се бави,
Той бе добър във своя занаят
И лесно със задачата се справи.

Със майката закратко се видяха,
Погледнаха се и не се познаха.

4723.

За чиста съвест никой не мечтае,
Макар че тя високо се цени,
Като безплатен пропуск за към рая
Или поне към ведри старини.

Незнайно как, защо, кога, родена,
Човекът в себе си я приюти
С надеждата, че е предназначена
Нещастията да предотврати.

С това тя справяше се криво – ляво,
Опитваше доброто да крепи,
Особен щом извоюва право
Под звона на парите да заспи.

И колкото той по-засилен беше,
Тя толкова по-непробудно спеше.

4724.

Навирил нос управникът дерзае,
Той въплъщение е на властта
И мутрата му всеки жител знае,
Краси редовно вестниците тя.

Той тук е само високо**ПОСТАВЕН**,
Но мисли се за високо**СТОЯЩ**
И нещо повече – за богоравен,
Известен чак в Европа, даже в САЩ.

А тези, на които се продаде,
Мълчат и се усмихват под мустак,
Подготвяйки се скоро, Бога ради,
Да подадат за смяната му знак.

Но той сияе с днешната си слава
И в малката си вечност се вживява.

4725.

Нарастват гърбиците на годините,
Запълват се с войни, по-рядко с мир,
Нарастват и цените в магазините
Навред закономерно и безспир.

Безсилие безславно е притиснало
В прегръдките си зли народа мой
И както от лъжите му е писнало,
Не вярва и на истините той.

Сред китка от доказани злосторници
Го карат да избира своя вожд
И да ги обявява за поборници,
Които го обгрижват ден и нощ.

А стана днес известно повсеметно,
Че Свободата се подправя лесно.

4726.

Родина на герои и предатели,
Ти жертва си на своите чеда
И на обичаните си приятели,
А робството наричаш Свобода.

До теб присъства постоянно бездната,
Раззинала бездънната си паст
И с вечната си полунощ беззвездна тя,
Очаква теб, ведно със всички нас.

Дали поединично ще пропадаме
Или сплотени в бояк колектив,
Осъдилите ни без съд да страдаме
Едва ли ще оставят някой жив.

А бездната с любов ще ни приеме
Без затруднения по всяко време.

4727.

Тук най-известна сграда е затворът,
Строена е от виден архитект,
Дори специалистите говорят,
Че тя е най-добрият му проект.

Поет за нея ода изработи,
Да я хареса кметът ни успя,
Един учител тури я на ноти
И скоро тя от всички се запя.

Успехът да нараства продължава,
Разраства се с усърдие навред
И скоро текстът със световна слава
За химн държавен ще е възприет.

Един затвор като човешка длан,
А цял народ във него е побран.

4728.

Художествено, за да се вживееш,
На майка му във втория ѝ брак
Поетът моли те да проумееш
На неговата драма злия знак.

Той не отрича, че тя има право
На щастие със новия съпруг,
Но въпреки че с обич ѝ прощава,
Изстрада го, тъй както никой друг.

Съчувстват хората на Борис Христов,
Успяват да се трогнат до несвяст
И даже младият квартален пристав
Забравя временно за своята власт.

Поезията е велика сила.
Та тя кого ли не е изумила!

4729.

*В Сибир завоевателите са яли
трупове на убити туземци.
(Вж, трудовете на Костомаров)*

Сред умъртвени сибирски полета
Свирепстват безпощадни ветрове,
От Бога и от хората проклета,
Кого земята тук да призове?

Навярно имало е, ала вече няма.
Изстребени са много племена
И покъртителната тяхна драма
Е скрита под червена пелена.

Унищожили ги като животни
Във името на „вяра во Христе”,
А за да пазят средства оборотни,
Изяждали по някое дете.

В Сибир през ледената зима цяла
Месото се предпазва от развала.

4730.

За нявгашния български език
Твърдят, че бил е трижди по-богат,
А днешният отслабва всеки миг,
Обречен на оскъдица и глад.

В останките му целокупни днес
Е длъжен всеки вдъхновен поет
Да води творческия си процес
Сред умъртвени словеса безчет.

Дали на всяка нация смъртта
Не почва с онзи час предизвестен,
Когато получава се вестта,
Езикът че фатално е ранен?

Дори и без да питаме в ЦеКа,
Аз мисля че е сигурно така.

4731.

В родилното - сто бебета любими!
Предателите с техните герои
Все още са съвсем нерзличими
И всички чакат имената свои.

Със номерца на малките ръчички
Света с усмивките си поздравяват,
Едни, за да му пеят като птички,
Но други готвят се да го предават.

А ако има бъдещи поети,
Те ще торят културната ии нива,
Защото са от Господа проклети,
Кръвта им с леснина да се пролива.

Уютно е и вътре, и навън,
Настава време за спокоен сън.

4732.

В Австралия. в Америка, в Евразия,
Помежду великани и джуджета
Стои човешкото многообразие
Сред пренаселената ни планета.

Защо природата не е направила
Човечество изцяло от близнаци
И всички след това не е заставила
Да нямат правото на лични знаци?

Днес равенство велико и естествено
В света навсякъде да царства щеше
Без нуждата да бъде често тествано
Чрез гибелта на старци и младежи.

Дали подобна мамеща феерия
Ще стане факт чрез гена инженерия?

4733.

Убиха комунизма комунистите
И на парчета ситни го насякоха,
А чрез безброя на концлагеристите
В „ГУЛАГ” далеч на север го завлякоха.

Убого адвокатче недоносено,
Обожествено, в мавзолей помествано,
От дявола във пъкъла изпросено,
Бе като идол повсеместно чествано.

Апостолите, дето проповядаха
Пленителните дарове на братството,
Без време всички даром се оядоха
И пиха от нектара на богатството.

А той човека тъй опиянява,
Че после никога не изтрезнява.

4734.

На власт когато дойдат лешояди,
Те идват с безпощадния копнеж
Да превъзмогнат всякакви прегради
И бързо да превърнат всичко в леш.

И всеки лешояд и лешоядка
Обхванати са от стремеж горещ
Да се вживеят в ролята си сладка,
Като натрупат изобилна леш.

И виждаш как покорно, неуморно,
Част от подбраната човешка гмеж
Поединично или пък отборно
Промяна ражда, като става леш.

Така страната, щом лешта създаде я,
Ще се нарича вече ЛЕШОЯДИЯ.

4735.

Роден съм, за да бъда завистлив
И с тази дарба в гроба ще пребъда,
А бързам още докато съм жив,
Чрез завистта си всички да осъдя.

Завиждам на богатия простак
Със мутра бляскаво самодоволна,
А също на монарха – пръв глупак,
Прикрит зад непристъпността престолна.

Със целия си развълнуван ум
Завиждам на министъра продажен
За неговия безполезен шум,
А го наричат плодовит и важен.

Превърнах завистта във идеал
И до смъртта си съм ѝ се отдал.

4736.

Жените мрат не по-зле от мъжете,
Щом някъде се обяви война
И ако униформа им дадете,
На червея те стават за храна.

За пол и възраст той не ще да знае,
Нито за войнско звание и чин,
Нехае за причината коя е
Да бъде под земята властелин.

Превръща лесно бойните полета
В нивя, където житото расте
И дава две реколти, даже трета,
Със помощта на мъртви во Христе.

Материята в този хубав свят
Неспирно следва своя кръговрат.

4738.

Замества ли се с хитрост при простака
Излишекът от липсата на ум?
(Подсказал му е някой, че сред мрака
На политиката е неговия друм).

А хитростта му е еднопосочно
Да присъединява своя глас
Към мнението на водача точно
За благо на всекиго от нас.

Така той придобива славно име,
За него вестносите тръбят –
Простак, но с действия непогрешими

И плът от святата партийна плът,
За да внедрява своята нищета
При нужда чак до края на света.

4738.

Стоят сред молекули неродени
Лекарства чудотворни и зоват
Творци, за подвиг предопределени,
С открития да се обезсмъртят.

А подвигът е тих, негероичен,
Затворен в мълчаливите стени,
От кървавите подвизи различен,
Чрез него, вместо смърт, живот кълни.

Но тук кълнят и бойните отрови,
Които пак на гения са плод,
Към старите прииждат много нови.
За да скъсят човешкия живот.

А по каприз на сили всемогъщи,
Създателите са едни и същи.

4739.

Тълпата зла е. Нивга не прощава тя,
Когато някой някога излъже я,
Но щом е на лъжите цел държавата,
Лъжите благородни са оръжия.

Това ни дава точно обяснение,
Защо престъпници инкриминирани
За свързани с измама престъпления
За депутати често са избирани.

Между държава и народ различия
Отдавна и безспир са съществували,
Особено когато рой безличия
На властите в дворците са пирували.

Но кой порядъчен човек се радва
Над някой друг човек да заповядва?!

4740.

Владетелят се пази предвидливо
От взрива на народната любов,
Той ползва се от нея пестеливо,
За изненади винаги готов.

Със пояс от пазачи обграден е
По всяко време в крепостта-палат,
До зъби всички са въоръжени
В защита на водача-демократ.

И даже за слепеца става ясно,
Че гражданинът, в бъдещето взрян,
Еднакво плаща днеска всекичасно
За вожда-демократ или тиран.

Да, резултатът е такъв практически,
Макар бидейки друг теоретически.

4741.

С единствен ключ се влиза при Смъртта
И той е във ръцете на тирана,
На него само е подвластна тя
И да му служи вярно е призвана.

При демокрацията (няма спор!)
Допускането до Смъртта е строго,
Към нея входа пази цял отбор
И ключовете им са също много.

За да получиш премията Смърт,
Потребно е съдийството послушно
Да прояви докрай характер твърд
И пак докрай да е единодушно.

А резултатът знае се отдавна –
Смъртта е смърт обаче е по-бавна.

4742.

Във този хубав свят от бряг до бряг
Редят се кяр-ортак до кяр-ортак*,

Тържествено издигнали байряците
В могъщия Съюз на кяр-ортаците

И всеки негов член е днес прочут,
Като се вписва в чужд научен труд,

А жертвите кротуват си под стряхата
На убеждаването и заплахата

С надеждата, че няма те сами,
А друг натрапника ще разгроми...

Така попълват щедро с кадри свежи те
В науката безброя на невежите,

Но въпреки това, не е ли странно,
Че да я погребем е още рано?

*от турски – „съюзник в печалбата”.

4743.

Молитвите защо не са надежда,
А знак на безпределно отчаяние?
Защо Бог към Земята не поглежда
И търси в Сатаната оправдание?

Едва ли в Космоса ще се намери
Свят с толкова обители божествени,
Със нашата Земя, за да се мери,
А в тях Той и светците му са чествани.

Навред сме обзаведени с икони,
В аванс те чудотворни са наречени
И съобразно с верските канони
Лицата им са всички очовечени.

И не една от тях се е прочула,
Но КаПеДе*-то им е вечно нула.

*КПД – Коефициент на Полезно Действие.

4744.

Защо ли досега не сме се сетили
От купищата благоверни книги
Да вземем всички ценни добродетели,
Които там държат се във вериги?

В живота пуснем ли ги в обръщение,
Те биха го безспорно подобрили
Посредством липсата на престъпления...
Блага ще се творят със всички сили!

Но добродетелите изненадващо
Не искат с книгите да се разделят,
Било там положението радващо
И почести отвсякъде печелят.

На мен остава, вместо да се будя,
На сън да продължавам да се чудя.

4745.

В дълбока шахта е укрит Водача,
Недостижим за атомния взрив,
Изправен пред съдбовната задача,
Възможно ли е да остане жив.

Край него има сложни апарати
За връзка със останалия свят
И той сигнал навсякъде изпрати,
Но хората отвсякъде мълчат.

Какво да прави? Празна бе Земята
От мислеци човешки същества,
До нула намалена е войската
И той най-после проумя това.

Ръка протегна, сграбчи пистолета
И го ухапа „за многая лета”.

4746.

Войната действа вечно без отсрочка
И на живота, честен или грешен,
Тя равнодушно му поставя точка,
В смъртта посочвайки му път успешен.

Човекът – миротворец в същността си,
Да стане звяр от Бог е подпомогнат,
За да изплаща чрез смъртта дълга си,
Докато генералите се трогнат.

Но те геройски сочат знамената
И продължават да зоват: „Вървете!
На вас разчитат царят и страната,
А щом умрете, нека с чест умрете!”

Смъртта тях с много ордени покри,
А мъртвите с безименност дари.

4747.

Войните стават все по-справедливи,
Щом завладените добиват право
Да заявят живеят ли щастливо
Чрез гарантирана волеизява.

Със „Да” гласуват близо сто процента
За чест на властващия победител
С лика на царя или президента,
Дарил със обич всеки верен жител.

По силата на свърхнормална дейност
Във роба се внедрява Свободата
И обладан от чиста свърхидейност
Погрома чества като светла дата.

А кой решил би да оспорва днес,
Това че знак е на всеобщ прогрес?

4748.

Да се господства над себеподобния
Е тежък грях, но ние го търпим
С надеждата, че някъде в задгробния
Живот морала си ще обновим.

Защо не вземем вярността от кучето,
От котката – независимостта?
Сърцето ни, дали ще се научи то
Да усвоява добродетелта?

А със течението на годините
И чудо може да ни осени –
Ще ни отминат на греха причините,
За да живеем мирно без войни.

Най-важно е да го желаем много
И току-виж се сбъдне, слава Богу.

4749.

*Невидимата тъмна материя е много
повече от видимата. (Научен факт)*

Наука и религия се сляха
Във лоното на тъмната материя,
Където под незначайната ѝ стряха
Се вмести ненаучната мистерия.

Русалки, феи, богове, вампири,
Домуват там без преки доказателства
И не оставят очевидни дири
При никакви нормални обстоятелства.

Те влизат и излизат по поръчка
На чародеи само свърхестествени,
Които с глас или с вълшебна пръчка
Ги призовават към дела божествени.

А ученият ги приема с мъка
И със език озадачено цъка.